

מסכת פסחים

פרק ב

א. כל שעשה שמתר לאכל, מאכיל לבהמה לחיה ולעופות, ומוכרו לנכרי, ומתר בהנאתו. עבר זמנו, אסור בהנאתו, ולא יסיק בו תנור וכירים. רבי יהודה אומר, אין בעור חמץ אלא שרפה. וחכמים אומרים, אף מפרר וזורה לרוח או מטיל לים:

ב. חמץ של נכרי שעבר עליו הפסח, מתר בהנאה. ושל ישראל, אסור בהנאה. שנאמר (שמות יג) לא יראה לך שאר:

ג. נכרי שהלוח את ישראל על חמצו, אחר הפסח מתר בהנאה. וישראל שהלוח את הנכרי על חמצו, אחר הפסח אסור בהנאה. חמץ שנפלה עליו מפלת, הרי הוא כמבער. רבן שמעון בן גמליאל אומר, כל שאין הפלב יכול לחפש אחריו:

ד. האוכל תרומת חמץ בפסח בשוגג, משלם קרן וחמש. במזיד, פטור מתשלומים ומדמי עצים:

ה. אלו דברים שאדם יוצא בהן ידי חובתו בפסח, בחטים, בשעורים, בכסמין ובשיפון ובשבלת שועל. ויוצאין בדמאי ובמעשר ראשון שנטלה תרומתו, ובמעשר שני והקדש שנפדו, והפגנים בחלה ובתרומה. אבל לא בטבל, ולא במעשר ראשון שלא נטלה תרומתו, ולא במעשר שני והקדש שלא נפדו. חלות תודה ורקיני נזיר, עשאן לעצמו, אין יוצאין בהן. עשאן למכר בשוק, יוצאין בהן:

ו. ואלו ירקות שאדם יוצא בהן ידי חובתו בפסח, בחזרת ובעלשין ובתמכא ובחרחבינה ובמרור. יוצאין בהן בין לחין בין יבשין, אבל לא כבושין ולא שלוקין ולא מבשלין. ומצטרפין לכזית. ויוצאין בקלח שלהן, ובדמאי, ובמעשר ראשון שנטלה תרומתו, ובמעשר שני והקדש שנפדו:

ז. אין שורין את המרסן לתרנגולים, אבל חולטין. האשה לא תשרה את המרסן שתוליה ביצה למרחץ, אבל שפה היא בבשרה יבש. לא ילעס אדם חטין ונייח על מכתו בפסח, מפני שהן מתמיצות:

ח. אין בותגין קמח לתוך התרסת או לתוך התרדל, ואם נתן, יאכל מיד, ורבי מאיר אוסר. אין מבשלין את הפסח לא במשקין ולא

בְּמִי יָרוּת, אֲבָל סָכִין וּמִטְבִּילִין אוֹתוֹ בָּהֶן. מִי תִשְׁמִישׁוּ שֶׁל נִחְתּוּם,
יִשְׁפְּכוּ, מִפְּנֵי שֶׁהֵן מִחְמִיצִין:

מקור: ספריא | Powered by Sefaria.org